

Hoofdstuk 80

Lieve kleinkinderen,

Ons land is een koninkrijk en daar ben ik maar wat blij mee. Ons koningshuis heeft geen politieke macht meer. Misschien is dat wel goed. Maar het werk dat onze koning Willem Alexander en zijn vrouw koningin Maxima doen, daar heb ik alle respect en bewondering voor. Ook hun werk blijft mensenwerk. Maar welk mens maakt geen fouten?

Ik zat in de tweede klas van de MULO in Kollum en koningin Juliana kwam voor een werkbezoek naar de gemeente Kollumerland. Dat was iets bijzonders. Alle mensen versierden hun huizen en ook in de straten hingen vlaggen. Groot feest, want de koningin kwam! Wij kregen zelfs een dag vrij van school.

Op het programma stond behalve een kranslegging bij het standbeeld op de Soensterdijk, ook een kort bezoek aan het zomerhuisje op de zeedijk bij Kollumerpomp. Toen onze koningin daar aankwam, was er weinig publiek, want bijna iedereen ging naar het standbeeld op de Soensterdijk. Maar ik was wel bij het zomerhuisje. De koningin kreeg een lammetje, herinner ik mij, voor prinses Marijke, zoals zij toen nog heette. Ook herinner ik mij nog dat ik een hofdame luid hoorde roepen: 'De wandelschoenen van de koningin. Waar zijn haar wandelschoenen?'

Ja, koningin Julia liep door het gras de dijk af naar beneden, naar het water van de Lauwerszee. Ze hield zich niet aan het programma (het protocol) en niemand hield haar tegen.... Nee, dit was niet voorzien.

Die avond zagen wij bij onze burens, dierenarts Jongbloed, op de televisie onze koningin bovenop de dijk staan. En wie stond daar naast haar en kwam ook op de televisie? Dat was ik. Mijn moeder was maar wat trots dat haar jongste zoon ook op de televisie was geweest.

**Hoofdstuk 80 - De rechter Samuël - 1 Samuël 7 : 5 - 17
1 Samuël 8**

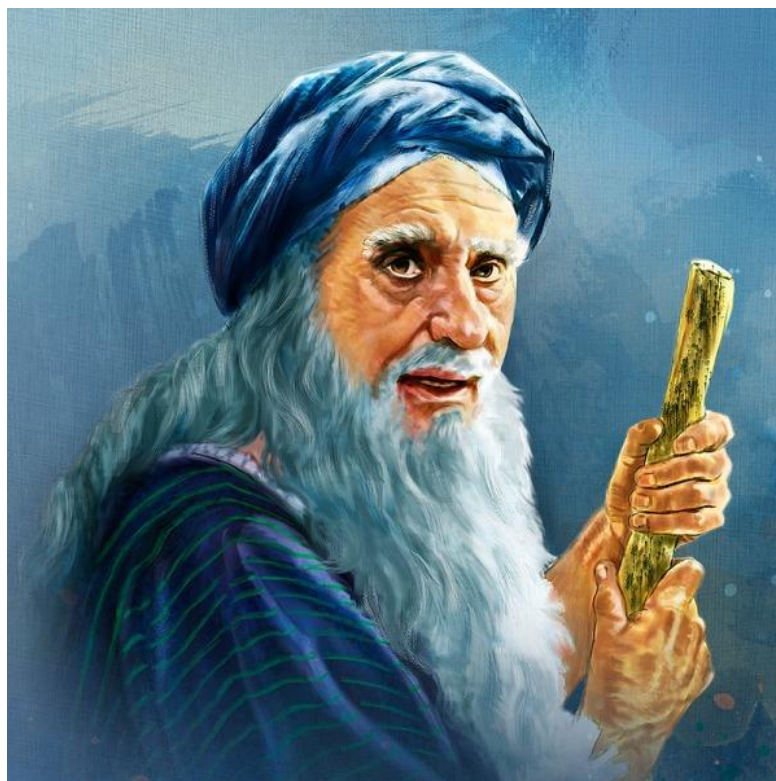
Na die veldslag bij Afek, waar Hofni en Pinehas sneuvelden en de ark des Heren veroverd werd door de Filistijnen heersten de Filistijnen over Israël. Op vastgestelde tijden moesten de Israëlieten schatting betalen en in meerdere steden lag een Filistijnse bezetting. De Filistijnse soldaten waren daar de baas. De stad Silo was met de grond gelijk gemaakt. Ook het Godshuis was afgebrand. Wel was de ark weer terug in het land. Maar van de ark bleven de Filistijnen met hun handen af. Maar verder waren ze heer en meester in heel het land Israël. En dat wilden ze zo houden. Niemand mocht een wapen hebben.

Niemand mocht meer een smid zijn die wapens kon maken. Wanneer een boer in Israël zijn ploeg wilden laten slijpen, dan moest hij dat aan een Filistijnse smid vragen.

Jaren en jaren lang bleef in het land zo de toestand. Wel twintig jaar na die verloren veldslag zuchtte Israël nog steeds onder het juk van de Filistijnen. Toch was er in die twintig jaar veel veranderd. In alle stilte werkte Samuël. Hij onderrichtte het volk in de omgeving van Rama. Maar niet alleen in zijn woonplaats had hij invloed. Zijn boodschappers trokken door het hele land Israël en spraken de bange mensen moed in. Het volk hoefde niet onder de tirannie van de Filistijnen te blijven. God zou hen verlossen wanneer ze op Hem vertrouwden en hun afgoden niet meer zouden dienen.

Langzamerhand veranderde er iets in de harten van de kinderen van Israël. Steeds meer mensen bekeerden zich tot de Heer en steeds meer mensen durfden de strijd aan tegen de vijand. Als Samuël maar voorop zou gaan, dan wilden ze hem graag volgen.

Natuurlijk wilde Samuël dat. Al die jaren had hij gebeden en gewerkt om de mensen zover te krijgen. Hij liet zijn boodschappers zeggen dat het volk eerst alle vreemde goden uit hun midden weg moest doen. Als ze dat gedaan hadden, dan zou hij hen oproepen tot de strijd. En het gebeurde. De Baälaltaren werden weggedaan en de asjera's werden verbrand. Het volk diende alleen de Heer nog.

In alle stilte werkte Samuël.

Toen was de tijd gekomen om de strijd tegen de Filistijnen te beginnen. Te Mizpa kwam het volk Israël bijeen om eerst God offers te brengen en daarna zich klaar te maken tot de strijd. Voor het altaar van de Heer goten ze water op de grond als teken dat ze spijt hadden van alle verkeerde dingen die ze gedaan hadden. Ze zeiden plechtig: *'We hebben dingen gedaan, die de Heer niet wil.'*

Maar voordat ze konden overleggen over hun opstand tegen de Filistijnen, kwamen de Filistijnse soldaten er al aan. Ze hadden bericht gekregen dat alle Israëlieten in Mizpa bijeen waren. Ze begrepen dat dit zou uitdraaien op oorlog. En ook hier gold de regel: de eerste klap is een daalder waard en die wilden zij uitdelen. In een wilde aanval wilden ze het legerkamp overvallen en alle oudsten doden. En wanneer Samuël er niet meer zou zijn, dan zou alle verzet tegen hen gebroken zijn.

De Israëlieten werden bang voor hun oude vijand. In al die jaren hadden ze nog nooit één veldslag gewonnen. En nu ze er nog niet eens klaar voor waren, kwamen de Filistijnen met een grote legermacht.

Tegen Samuel riepen ze: 'Help ons! Doe iets! Vraag of de Heer, onze God ons helpt. Vraag of Hij ons redt van de Filistijnen!'

Toen maakte Samuël alles klaar voor een bijzonder offer. In plaats van veel koeien, koos hij een lammetje uit, slachtte het en offerde het in z'n geheel aan de Heer. Het was alsof hij wilde zeggen: het zit hem niet in grote offers en ook niet in stromen van bloed, maar het komt op het hart aan. *De Heer wil dat het volk Hem lief heeft en zich aan zijn wetten houdt.*

Samuël was nog bezig met het offer, het lammetje was nog niet eens helemaal verbrand, toen de Filistijnen het legerkamp van de Israëlieten aanvielen. Maar plotseling zorgde de Heer voor een verschrikkelijk onweer. De Filistijnen werden doodsbang en vluchtten terug naar hun land. De mannen van Israël zetten de achtervolging in en veel Filistijnse soldaten vonden de dood.

Na deze overwinning, de eerste in veel jaren, plaatste Samuël een grote steen tussen de steden Mizpa en Sen. Hij noemde die plek **‘Eben-Haëzer’**, dat betekende: **‘Tot hier toe heeft de Heer ons geholpen.’**

Deze eerste overwinning op de Filistijnen was niet meer dan een klein begin. Nog veel jaren heersten de Filistijnen over het volk Israël. Dit ging zo door tot later anderen het werk van Samuël overnamen en de vijand voorgoed buiten de grenzen van Israël hielden.

Na deze overwinning accepteerde heel het volk Samuël als hun rechter. Niet alleen in het bergland van Efraïm, maar ook in Juda onderwees hij het volk en was hij hun rechter. Toen hij ouder werd kon hij die lange reizen door het hele land niet meer maken. Daarom stelde hij zijn beide zonen aan als rechter in het zuiden. Maar al snel bleek, dat deze beide mannen Joël en Abia in niets op hun vader leken. Ze maakten misbruik van hun macht en onderdrukten de mensen. Voor de armen was er geen recht en deze nieuwe rechters lieten zich door de rijken omkopen.

Om deze reden kwamen de oudsten bij Samuël in Mizpa.

‘Zo kan het niet langer,’ zeiden ze. ‘U bent oud en uw zonen leven niet zoals u. Ze laten zich omkopen om oneerlijk recht te spreken. Wij willen dat u een koning voor ons uitzoekt, net zoals de andere volken om ons heen ook hebben.’

Het volk vraagt om een koning

Samuël was verbijsterd. Hij voelde zich verslagen. Dit was niet wat hij zijn volk geleerd had! Israël hoefde geen koning. Het had zijn God en de wet van Mozes. En wanneer er gevaar dreigde kon God een rechter geven! En hij vond het ook niet mooi dat ze hem en zijn zonen aan de kant schoven. Zijn leven lang had hij dag en nacht voor hen gewerkt en nu dit...

Samuël vergat op dat moment dat zijn zonen het er naar gemaakt hadden en dat het niet tegen hem persoonlijk ging. Dat ze nu een koning vroegen betekende niet dat ze geen respect voor hem hadden.

Samuël ging zijn beklag halen in gebed bij God. Hij vertelde de Heer dat het ondankbare volk hem verworpen had.

Als antwoord kreeg Samuël: *‘Je moet alles doen wat het volk gevraagd heeft. Want ze verzetten zich niet tegen jou, maar tegen Mij. Ze willen niet dat Ik hun Koning ben. Dat is altijd al zo geweest vanaf dat Ik hen uit Egypte bevrijd heb. Maar je moet ze wel waarschuwen welke rechten een machtig koning heeft.’*

Met felle kleuren tekende Samuël de oudsten het koningsrecht.

‘Een koning zal jullie zonen dwingen om soldaat te worden. Hij zal jonge mannen dwingen om op strijdwagens of paarden te rijden. Anderen moeten de koning beschermen. Hij zal mensen dwingen om wapens voor hem te maken. Weer anderen moeten op zijn land werken en zijn koren maaien. De koning zal jullie dochters dwingen om voor hem te werken. Zij moeten koken, bakken en zelf voor hem maken.’

De oudsten luisterden aandachtig, maar raakten niet onder de indruk. Zij wilden hoe dan ook een koning.

Samuël ging verder: ‘Het betekent dat jullie zelf ook allemaal slaven worden van die koning. En wanneer jullie de Heer om hulp vragen zal Hij die **niet** geven. Maar dan is het te laat.’

Maar ze sloegen Samuëls waarschuwingen in de wind. Ze wilden niet luisteren. ‘Het is ons allemaal goed, als we maar een koning krijgen. Hij zal onze leider zijn in de oorlog.’

Toen zei Samuël tegen de mensen dat ze naar huis moesten gaan. Blij waren ze, want binnenkort zouden ze een koning krijgen. Dat God ook hun Koning zou blijven, daar dachten ze op dat moment niet aan.